

[Inge Krogh]

kan undgås at afskedige de 38, som står for afskedigelse i øjeblikket.

Strandhøj er en institution, der siden åbningen har haft det samme klientantal, men om cirka en måned øger man antallet af klienter med 12. Det sker på den måde, at nogle elevboliger, der står tomme, bliver bopæl for 12 klienter. Det vil komme til at betyde, at det personale, der tidligere har passet 12 klienter, nu kommer til at få 16, heraf endda de 4 i et andet hus. Det vil altså være en stor belastning for vores dygtige og flittige personale.

For Strandhøj ligger der også en meget stor belastning i den regel, som så ofte har været omtalt, nemlig at personalet hos børn kan normeres med 1:1 og hos voksne over 17 år som 1:½. Der sker jo det på denne institution, at der hvert år er børn, der bliver 17 år. Der skal altså ske en reduktion af personalet, men samtidig er man ikke i stand til at tage et lignende antal børn ind, så det bliver altså en absolut nedsættelse af antallet af ansatte. Der er altså grund nok til, at man bevarer de 38, som står foran afskedigelse.

Nu ved jeg godt, at man også har omtalt de rige centre. Det er da givet, at Fynscentre regnes for et rigt center, men som jeg siger, var det jo beregnet efter, at man skulle kunne give en hæderlig behandling af klienterne, og det mener jeg at personalet i højeste grad levede op til på institutionen. Når man inden for åndssvageforsorgen endelig har noget, der er godt, så skal det altså ødelægges. Der undrer det mig netop, hvilket vist også har været omtalt af en af de andre ordførere, hvor det personale, som er blevet taget fra de rige centre, egentlig er blevet af. Jeg kan se, at Sølund, som jeg i hvert fald ikke har regnet for noget rigt center, også i det kommende år bliver nødsaget til at afskedige 34 personer; det forstår jeg ikke rigtig.

På Strandhøj må man i det kommende finansår afstå fra sommerferieophold på lejre. Jeg skal villigt indrømme, at klienterne har det godt på institutionen, den ligger nær ved skov og strand, men det vil altid betyde meget, at man skifter miljø en uges tid om sommeren. Der plejer at være stor glæde over disse lejrophold, men det kan altså nu ikke lade sig gøre.

Strandhøj er ikke overfyldt, men det er der andre institutioner der er. Jeg har somme tider i tankerne foretaget et eksperiment. Jeg

kunne tænke mig, at man på en af de overfyldte afdelinger, f. eks. en af de afdelinger, som socialudvalget så på Brejning i sommer, fjernede klienterne – mange bor 5 og 6 sammen på stuerne – og så i stedet for fyldte huset med uddannelsessøgende i samme alder. Hvordan mon reaktionen ville være? Jeg vil overlade til enhvers egen fantasi at tænke sig, hvad der ville ske. Der er vist ikke tvivl om, at de unge, der blev indlogeret i huset, ville føle, at de åndssvage havde været udsat for en stærk diskrimination, og jeg tvivler på, at de ville kunne finde sig i at bo der ret længe.

Strandhøj er en institution med stærkt handicappede klienter. Der er indrettet nogle pladser til aflastning, altså pladser, hvor klienterne kan komme, når forældrene trænger til en stærkt tiltrængt ferie. Det er en svær belastning at have et åndssvagt barn hjemme. Det giver også megen glæde, men det kan være vanskeligt, og derfor er det vigtigt, at forældrene kan få en ferie. Det ville utvivlsomt nedsætte behovet for faste pladser, hvis man havde tilstrækkeligt med aflastningspladser, men det er der altså også gang på gang blevet skåret i.

Som det er nævnt, har amterne måttet overtage de psykiatriske hospitaler i en dårlig tilstand. Lad os håbe, at man i socialministeriet og socialstyrelsen kan se, at åndssvageforsorgen nu må afleveres i en nogenlunde stand og i hvert fald ikke må reduceres yderligere.

Jeg behøver selvfølgelig ikke at sige, at kristeligt folkeparti går ind for det dagsordensforslag, der er blevet fremsat.

Af det, jeg har sagt, mener jeg det fremgår, at det er forkasteligt, at der foretages indskrænkninger på åndssvageforsorgens budgetter. Selvfølgelig ville jeg for Fynscenterets vedkommende gerne have, at standarden blev ført tilbage til for et par år siden, så det ikke bare er den standard, der er nu, men det vil i hvert fald være et fremskridt, hvis der ikke sker en reduktion i det år, der kommer.

Vi går selvfølgelig også ind for undervisning og beskæftigelse eller træning af de åndssvage op til 21 år, og vi mener, det er meget vigtigt, at man begynder denne undervisning og stimulation særdeles tidligt, allerede i det første leveår. Af høringen i Folketretet forleden fremgik det med al ønskelig